

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Obdo/33/2016                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1215212071                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.05.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Veselá Zemaníková   |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:1215212071.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: VODOHOSPODÁRSKA VÝSTAVBA, ŠTÁTNY PODNIK, so sídlom Karloveská 2, Bratislava, IČO: 00 156 752, zastúpeného advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti žalovanému: Slovenské elektrárne, a. s., so sídlom Mlynské nivy 47, Bratislava, IČO: 35 829 052, o zaplatenie 33 397 474,- eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 24Cb/167/2015, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. januára 2016 č. k. 1Cob/317/2015-656, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 30. septembra 2015 č. k. 24Cb/167/2015-563 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania o dovolaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Obdo/40/2015 a do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/132/2008.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáha proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia za rok 2014 vo výške istiny 33 397 474,- eur spolu s príslušenstvom, z titulu neplatnosti právneho úkonu - Zmluvy o prevádzke VEG zo dňa 10. marca 2006 v znení dodatku č. 1 zo dňa 17. júla 2006, o neplatnosti ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 09. marca 2015 č. k. 1Cob/84/2008-1328, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 21. apríla 2015.

Žalovaný v priebehu konania navrhol konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania o dovolaní, vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky, pod sp. zn. 3Obdo/40/2015 a do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/132/2008. V súvislosti s návrhom žalovaného na prerušenie konania súd zistil, že proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 09. marca 2015 č. k. 1Cob/84/2008-1328 podal žalovaný dovolanie, ktoré je vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky, pod sp. zn. 3Obdo/40/2015. Zároveň poukázal na ďalšie, doposiaľ neskončené, konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 23Cb/132/2008, v ktorom sa žalobca domáha

neplatnosti zmluvy o prevádzke VEG, a ktoré je v štádiu konania o odvolaní vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3Cob/342/2013 a je prerušené do právoplatného rozhodnutia o dovolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1Cob/84/2014.

V predmetnej veci dospel prvostupňový súd k záveru, že je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., nakoľko ustálenie otázky platnosti, resp. neplatnosti zmluvy o prevádzke VEG má zásadný význam pre rozhodnutie v predmetnom konaní. Prerušenie konania je v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Hoci odvolací súd o neplatnosti zmluvy rozhodol, žalovaný využil svoje právo a podal mimoriadny opravný prostriedok, pričom rozhodnutie dovolacieho súdu môže mať vplyv na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/84/2014 a následne vplyv na rozhodnutie súdu v predmetnom konaní.

Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom žalobcu o neexistencii dôvodu na prerušenie konania a taktiež o potrebe rýchlosti a hospodárnosti konania, ktorá bude naplnená pokračovaním v konaní a mal za to, že práve s ohľadom na zásadu hospodárnosti konania ako i s poukazom na obsahovú stránku podanej žaloby je daný dôvod na prerušenie konania. Podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá suspenzívne účinky, avšak podľa názoru súdu je procesne hospodárnejšie vyčkať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3Obdo/40/2015 a na právoplatné rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/132/2008 pretože, ak k rozhodnutiu o podstatnej otázke majúcej vplyv na rozhodnutie súdu dôjde neskôr ako súd rozhodne vo veci samej, môže mať za následok existenciu dôvodov na obnovu konania.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. januára 2016 č. k. 1Cob/317/2015-656 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania z 29. júla 2015 zamietol (§ 220 O. s. p.). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že nevyhnutným predpokladom pre postup v zmysle ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je, že v inom prebiehajúcom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. umožňuje súdu prerušiť konanie najmä vtedy, ak predmet iných konaní vecne súvisí s konaním, v ktorom sa navrhuje prerušenie konania, resp. ich výsledok môže relevantne ovplyvniť výsledok prerušeného konania. Odvolací súd po preskúmaní návrhu žalovaného na prerušenie konania z 29. júla 2015 dospel k záveru, že nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

V konaní vedenom pod sp. zn. 24Cb/50/2007 o žalobe o určenie neplatnosti zmluvy o prevádzke VEG uzavretej medzi účastníkmi konania 10. marca 2006 v znení jej dodatku č. 1 zo 17. júla 2006 bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 09. marca 2015 č. k. 1Cob/84/2008-1328. Konanie o dovolaní proti právoplatnému rozsudku vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Obdo/40/2015 nie je dôvodom na prerušenie predmetného konania, keďže miera možného dopadu konania o podanom mimoriadnom opravnom prostriedku na právoplatne vyslovenú neplatnosť zmluvy o prevádzke VEG nepostačuje na účelné a hospodárne prerušenie konania o žalobe na plnenie v predmetnej veci. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 159 ods. 2 O. s. p. a zo záväzného výroku právoplatného rozhodnutia krajského súdu vydaného v konaní o určovacej žalobe. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že o určení neplatnosti zmluvy o prevádzke VEG z iných dôvodov v súčasnosti prebieha na Okresnom súde Bratislava II aj konanie sp. zn. 23Cb/132/2008, keďže výsledok tohto konania pri už vyslovenej absolútnej neplatnosti zmluvy o prevádzke VEG v právoplatnom rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 09. marca 2015 č. k. 1Cob/84/2008-1328 nemôže mať žiadny relevantný význam pre konanie v prejednávanej veci, a taktiež nemôže byť dôvodom na jeho prerušenie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Navyše konanie vedené pod sp. zn. 23Cb/132/2008 bolo prerušené do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 3Obdo/40/2015, čo za vyššie popísaných okolností len zvyšuje mieru neúčelnosti a nevhodnosti prerušenia predmetného konania do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 23Cb/132/2008.

Proti uzneseniu dovolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Zároveň žalovaný ako dôvod dovolania

uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný odôvodnil odňatie možnosti konať pred súdom tým, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, nakoľko odvolací súd ho riadne neodôvodnil, na základe čoho neexistujú dôvody na prerušenie konania, pričom sa nezaoberal a ani nevysporiadal s argumentáciou žalovaného.

Podľa žalovaného mal odvolací súd odmietnuť odvolanie žalobcu ako oneskorene podané, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa mu bolo doručené 07. októbra 2015, pričom doteraz nebolo preukázané, že odvolanie bolo podané včas (najneskôr 22. októbra 2015). Z obsahu súdneho spisu pritom vyplýva, že emailové podanie žalobcu obsahujúce odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa bolo súdu prvého stupňa doručené 23. októbra 2015 o 6 hod. 24 min., teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania. V danom prípade preto neprichádza do úvahy možnosť zachovania lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o prerušení konania prostredníctvom doplnenia písomného vyhotovenia odvolania žalobcu do 3 dní podľa § 42 ods. 1 O. s. p., keďže táto možnosť predpokladá, že odvolanie bolo podané prostredníctvom elektronických prostriedkov v lehote na podanie odvolania.

Žalovaný je toho názoru, že odvolací súd rozhodnutie riadne neodôvodnil, na základe čoho neexistujú dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Podľa žalovaného odvolací súd neuviedol, na základe čoho dospel k záveru, že v konaní o dovolaní proti rozsudku z 09. marca 2015 a ani v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/132/2008 sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prebiehajúcom konaní, prečo predmet konania o dovolaní proti rozsudku z 09. marca 2015 vecne nesúvisí s prebiehajúcim konaním. Odvolací súd sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal s argumentáciou žalovaného uvedenou vo vyjadrení z 10. novembra 2015, v zmysle ktorej výsledok dovolacieho konania ako aj konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/132/2008 môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prebiehajúcom konaní, pretože v každom z týchto konaní sa rieši otázka, či zmluva o prevádzke VEG je platnou alebo neplatnou. Platnosť zmluvy o prevádzke VEG môže byť v dovolacom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/132/2008 vyriešená v konečnom dôsledku inak ako v rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 09. marca 2015. Konanie žalobcu označil za rozporné, pretože v iných súdnych konaniach týkajúcich sa prevádzkového majetku VEG sám navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o dovolaní proti rozsudku z 09. marca 2015.

Dovolateľ uviedol, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí dospel k nesprávnemu právnomu záveru o neexistencii dôvodov na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Podľa žalovaného existujú dôvody na prerušenie konania, nakoľko v dovolacom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Obdo/40/2015 a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/132/2008 sa rieši otázka platnosti zmluvy o prevádzke VEG, pričom výsledok obidvoch konaní môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prebiehajúcom konaní. Otázka platnosti zmluvy o prevádzke VEG má rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu v prebiehajúcom konaní, keďže žalobca si v ňom uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia pre prípad neplatnosti zmluvy o prevádzke VEG. Konštatoval, že ak Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3Obdo/40/2015 vyhovie dovolaniu žalovaného a zmení rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. marca 2015 tak, že určí, že zmluva o prevádzke VEG je platná, resp. uvedený rozsudok zruší, nebude existovať žiadny rozsudok o určení neplatnosti zmluvy o prevádzke VEG, ktorý je základnou podmienkou prejednávania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o prevádzke VEG za rok 2014.

K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca podaním z 18. apríla 2016 a uviedol, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne, vychádzajúce zo správneho a úplného právneho posúdenia veci, zohľadňujúc všetky relevantné skutočnosti skutkového a právneho stavu v súdnom konaní. Zároveň uviedol, že žalovanému nebola postupom odvolacieho súdu odňatá

možnosť konať pred súdom. Napadnuté rozhodnutie považuje žalobca za riadne odôvodnené, a preto nemožno tvrdiť, že je z tohto dôvodu nepreskúmateľné a arbitrárne. Uznesenie odvolacieho súdu podľa žalobcu spočíva na správnom právnom posúdení veci.

Žalobca uviedol, že odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal včas v elektronickej forme, ako aj v listinnej podobe, a preto nie sú pravdivé tvrdenia žalovaného o existencii dôvodov na odmietnutie odvolania žalobcu voči uzneseniu súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), za ktorého koná zamestnanec s vysokoškolským právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou dovolacieho súdu (tiež ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c /) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c /. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci

samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa a odvolací súd ním zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania.

Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalovaným podané dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu o neprerušení konania nie je podľa § 239 ods. 3 O. s. p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Prípustnosť dovolania žalovaného v danej veci prichádza do úvahy len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa odvolací súd osobitne zaoberal otázkou, či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Konaním súdu sa rozumie predovšetkým jeho procesný postup. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Súdna ochrana sa poskytuje v materiálnom ponímaní, čo tiež znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu, alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, je považovaný za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Súdna ochrana nie je poskytovaná formálne. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré vo svetle prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či procesný úkon, z uplatnenia ktorého bol účastník vylúčený, mal podstatný vplyv na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok rozhodovacej činnosti súdu, ani v ňom vyslovený právny názor, s ktorým sa účastník nestotožňuje.

O prípad odňatia možnosti konať pred súdom nejde ani v prípade, ak súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a účastníkovi konania neznemožnil uplatniť

procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Z obsahu dovolania vyplýva, že základom argumentácie dovolateľa o porušení ním označených práv je tvrdenie, že odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pričom ho mal, ako oneskorene podané, odmietnuť.

Uvedená dovolacia námietka žalovaného je nedôvodná. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa z 30. septembra 2015 č. k. 24Cb/167/2015-563 bolo žalobcovi doručené 07. októbra 2015. Žalobca podal odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa elektronicky, bez zaručeného elektronického podpisu, pričom súdu prvého stupňa bolo doručené 22. októbra 2015 o 16:25 hod. Zároveň má dovolací súd preukázané, že žalobca odovzdal písomné odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa na poštovú prepravu na pošte Bratislava 17 dňa 22. októbra 2015, ako to vyplýva z obálky preukazujúcej včasnosť podaného odvolania založenej v súdnom spise (č. l. 589 spisu). Z uvedeného vyplýva, že žalobca v priebehu odvolacej lehoty odovzdal odvolanie orgánu povinnému ho doručiť (Slovenskej pošte, a. s.), čím bola lehota na podanie odvolania zachovaná podľa § 57 ods. 3 O. s. p. V danej veci nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že žalobca podal odvolanie až 23. októbra 2015. Nakoľko odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 30. septembra 2015 č. k. 24Cb/167/2015-563 bolo podané včas, neboli dané predpoklady pre odmietnutie odvolania žalobcu ako oneskorene podaného. Odvolací súd preto neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom tým, že na základe odvolania žalobcu vecne preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 287/2014). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (v súčasnosti § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. - pozn. dovolacieho súdu), ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“. Na doloženie aktuálnosti tohto právneho náhľadu na danú problematiku dovolací súd uvádza, že ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. V uznesení z 28. októbra 2014 sp. zn. I. ÚS 606/2014 ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/55/2014 (založenom na stotožnení sa s rozhodnutím R 111/1998) dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné

vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že ak by aj (prípadne) bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. V danom prípade nejde ani o výnimku uvedenú v stanovisku R 2/2016, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje základné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol, a to aj s ohľadom na charakter napadnutého rozhodnutia (uznesenie o neprerušení konania).

V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolateľa konať pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo), ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Dovolacie námietky žalovaného týkajúce sa nesprávneho posúdenia neexistencie dôvodov pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., smerujú k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením súd veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p., v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo. Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý v konečnom rozhodnutí rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t. j. vrátane trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.